

Twänne Nya

W i s d r,

Den Första:

Om Gamla och Nya Werlden;

Kan sjungas som: Wackra Jungfru
lilla Wänste &c.

Den Andra:

Til Gamla ogifta Lantar;
Om nånstun lifwet har behag &c.
Sjunges efter egen behaglig melodie.

B u d e n,

Tryckte hos Pehr Ol. Armar 1810.

Köstar i S. Banco.

1.

Gamla världen i all heber!
Men wist war den satans dum;
Intet skick, och inga seder,
Hos dess råa Publikum;
Man til namnet då knapt kände,
Bal, Spektakel, Spel och Klubb,
Hustrun spann, och wäfwat rånde,
Och hwar flicka brukte Stubb.

2.

Men den nya världen åter,
Är en riktig Snille-werld,
Der man educera låter
Hwarje flicka til en lärk;
Landsherns, och hans Länsmans Dotter,
Biskopens, och hans Kaplans,
Läsa Gransta — ha Koppor,
A la mode, som Huswudstans.

3.

Gamla världen för de sköna,
Säkert ganska ledsam war;
Flickan, piåsig som en höna,
Kodnade för hwarje Karl;

St.

Älskarn, wörbnadsfull och slagen,
Stod der stum — med nedsläkt blick,
Och knapt före Bröllopsdagen,
Någon enda kyss han fick.

4.

Nya världen blef det giswet,
Att förlusta flickor rätt,
Ty de dansa genom lifwet,
Gladt, bekymmerlöst och lätt:
Blygsamheten är en Sabel,
Ingen enda tror på den,
Och wid flangen af en Sabel,
Wäcks den första Kärleken.

5.

Gamla världen, bland meriter,
Önska frihet från allt krus;
Och man ströf ej på wisiter,
Dag från dag, ur hus i hus;
Hustrun och dess man, förtroligt
Lefde, som ett ängla-par,
Och den ena fann ej roligt,
Att den andra borta war.

6.

Nya världen tror helt annat,
På Kalas är den blott så;
Och man ledsamt har — förbannat,
Om man hemma är en qwäll;

Fru

Fru och Herre, sållan triffas,
Ii samma rum och sång,
Och förtroenden blott gifwas,
Ät en Jungfru — eller Dräng.

7.

Bröder! flyttom of till Välen,
Fyllom enigt våra glas!
För vår Nya Verld går Skälen,
Bort med Gamla Verldens race!
En förtjenst den likväl hade,
Må vi härna den ännu!
Gamla Götten alltid sade:
Slåß mot Tie — Drink som Sju!

Den Andra:

4.

Om nånsin lifwet har behag,
Om nånsin det kan lyckligt njutas,
Är i en månas sann at slutas,
O Tanter! Just så tänker jag.

2.

Vi torde lika välment tänka,
Och kanske alltid tänkt har det,
För synen Er til stor förfret:
Ej welat denna sällhet skänka.

3. Må

3.

Må väl men Flandren ej beröf,
Han i sin wisshet kanske funnit,
För Eder wara bäst at jämt ogifta gå,
Och med et ägtenkap Ni ingen sällhet wunnit.

4.

Ni också dyra pligter har,
Fast ej just de af Mor och Måfa,
Och riktigt öfwer dem at waka,
För Er min sann nog göra war.

5.

Men at Färsynen dem Er gifwit,
Se det war lögn — förlet jag her,
Nej bästa Tanter! just af Er,
De sjeßwe förestrefne blifwit.

6.

Men hwari dessa nu består,
Se det, så blir en annan fråga,
Om jag Er tilstånd Tanter får,
At säga dem jag torde wäga.

7.

Först mycket nytt Ni weta plär,
Om alt hwad som kan angå andra,
Och at beständigt dessa Flandra,
För Er ju högsta nöje är.

8. Det

8.

Derudst plår ni Er svbekkatta,
Med anecdoter då och då,
Om flickor, älskare berättat,
Allt hwad som ni kan hitta på.

9.

Hwad som i andras hus påföra,
Ni också alltid känna plår,
När någon gång ni wistas där,
Blott för at strängt recognoscera.

10.

När twänne wid hwarannan tala,
I hemlighet, på afstånd gå,
Då sitter ni så hjertans bala,
För at i lyftet lyfna på.

11.

Om flickan mig en lyf fördr,
Då sitter Ni med ögon stora,
Tror hennes oskuld borta är,
Då ni har ingen at förlora.

12.

Sen pratar Ni båd, si och så,
Och utan aldra minsta tankar,
Grån hus til hus beständigt wankar,
At Eder litet lätta få.

13. Och

13.

Och ropar uti himmels höjd,
Hur tidens ungdom nu upväxa,
Och med en synlig hjertans fröjd,
Et och det samma ständigt tåra.

14.

Hur i Er tid ej war så här,
Hur bygdiå som ni har varit,
Nej i Er tid det war så där,
Ja Tanter, denna tid har farit.

15.

Ni lår wäl knappast minnas den,
Han wore rustla nog kan hända,
Ja taden der för Himmelen,
Er sorg i fröjd har welat wända.

16.

Se här hwad pläter till at falla,
Och lönen säkert blifwa lår,
Att Tanter Ni, som lönen hälla,
Det straff som lönen följa plår.

17.

Så flyr för Er hwarenda dag,
Ni aldria tröttnar sawaller föra,
Må ingen Eder ro förstå,
Af hjertat Tanter önskar jag.

18. Radd

18.

Käbs ej ni ju Er oskuld har,
Ni utaf ingen blir bedragen,
Ni äga den så säkert qwar,
Intil den stora dommedagen.

19.

Sa wandren här i elsköns frib,
Ät hwilken tröst för Edert hjerta,
Ät meta just i dödens smärta,
Ni med Er oskuld satts i grafwens tyfnad ned.

20.

Jag skulle säga mycket mera
Men Ät — Jag flodwis Tanter ser,
3 bataljoner sig formera,
Ät störta mig i afgrund ner.
